

figer man: Ja, men vi have noget mere at indvende og da først det, at de, som skulle udbede, ere Kommunalraadene, og man kender disse Kommunalbestyrelser — man siger vel ikke Kommunalbestyrelser, men nævner i Almindelighed Fattigbestyrelser, men man kunde jo tage det fra Fattigbestyrelserne og lægge Sagen i den samlede Kommunalbestyrelses Haand, der behandler Stole- og Vestsager og ogsaa godt foruden Fattigsager kunde behandle Alderdomsforsørgelsesager — man kender disse Kommunalbestyrelser, siger man, de ville være for knappe. Nej, det tror jeg slet ikke. Jeg tror ikke, at den Kærrighed, som maaste tidligere har kunnet tillægges Sogneraadene overfor Fattigvæsenet, er nær saa stor, som man vil gøre den til, jeg tror, at Sogneraadene mere og mere ere komne ind paa en humanere Opfattelse af vort Fattigvæsen og virkelig tilbede de fattige, hvad de behøve. Men selv om det skulde tænkes, at Sogneraadene vare saa karrige, som man vil gøre dem til — det undrer mig, at dette endog kan komme fra Folk, der have nøje Kendskab til Kommunerne — saa vil jeg sige, at i det Øjeblik, Staten giver det halve, kan det i det mindste være en Bevæggrund for Sogneraadene til ikke at være for knappe (S. Hage: Hør!). Til det ærede Medlem, der nu saade Hør, og som er bange for, at der skal gaa for mange Penge med af Statskassen, skal jeg sige, at Sogneraadene ville ogsaa nok vide at sige: Vi tæste ikke 50 D. bort for at faa en anden til at gøre det samme. Jeg er overbevist om, at dette Forhold vil blive regulerende, og at Sogneraadene ville staa som de, der allerbedst kunne afgive Skønnet. Havde man nu en Opførelse af, hvad der gennemsnitlig medgaaer til Fattiglemmers Forsørgelse her i Landet, er jeg overbevist om, at man vilde faa at se, at de Summer langt overgaa de Beløb, som man fra anden Side har foreslaaet anvendt til Alderdomsforsørgelse. At lade Sogneraadene skønne har ogsaa den Fordel, at de kunne sige: Paa et Sted kan 50 Kr. slaa til, paa et andet Sted behøves der 200 eller 250 Kr.; de kunne skønne, hvad der behøves til et nødvendigt Underhold for en enkelt Mand, en enkelt Kvinde eller et Ægtepar. Endelig har man hørt fremsat, at det er dog rædsomt, at disse Mennesker endog kunne blive smidte paa Fattigaardene, idet man kan sige: Vi give ikke Penge, men vi kunne indlægge dem paa Fattighuset; men de, som sige det, have ikke læst § 66, thi naar de havde læst den, vilde de nok være komne efter, at ganske vist kan Fattigvæsenet hde ikke blot Penge, men ogsaa Naturalier og Underhold i Form af Bolig eller lignende, men det skal være i dertil

indrettede Asyls, Hospitalet eller lignende Anstalter, noget, der først skal oprettes, og som hverken har Karakter af Fattigaard eller Fattighus. Spørgsmaalet fra Flertallets Side til den ærede Minister og det ærede Ting er altsaa dette, om de paa Grundlag af de Hovedbestemmelser, der her ere fremsatte i § 64, ville være med til at ordne en Alderdomsforsørgelse for ubemidlede. Jeg skal ikke udtale mig videre. Jeg faar nok Beslighed til senere atter at udtale mig om dette Spørgsmaal. — Det næste Vædringsforslag er stillet til § 65 og er kun en Medaktionsændring. Der staar nemlig i § 65: „Naar en her i Landet forsørgelsesberettiget Person, der som Medlem af en Sygekasse af den i § 64 omhandlede Art. . . . Dermed er altsaa ikke sagt, af hvilken Art Sygekassen skal være. Der er henpeget til § 64, men samtidig have Udvalgsmedlemmerne, enten de optræde som Flertal eller som Mindretal, været med til at sætte alt om Sygekasse ud af § 64, og som Følge deraf har man foreslaaet i § 65 at udtage Henviisningen i anden Linie til § 64, saa at der kommer til at staa: „Sygekasser, hvis Love ere godkendte af Indenrigsministeren.“ — Jeg har nu tilbage to Forslag til nye Paragraffer, som skulle indfættes i Loven. Den første af disse Paragraffer er i Grunden for dem, der kende Forholdet, en gammel bekendt, idet det kun er Optagelse af noget, vi allerede have. I Henhold til en gammel Plakat fra Begyndelsen af Aarhundredet skal en Kommunalbestyrelse, naar en husvild melder sig til den, hjælpe ham til Hus, dog at han selv skal give en ordenlig Betaling derfor. Han kan naturligvis faa Henstand med Betalingen, men dersom han ikke betaler, betragtes det ganske vist som Fattighjælp. Denne humane Bestemmelse have vi ment burde være med i en Fattiglov, og hele Udvalget har derfor været med til at foreslaa den optagen. Den anden nye Paragraf, som under Nr. 61 foreslaas knyttet til dette Af-snit, angaar Sygehjælpens Virkning. Dette Forslag kan jeg omtale ganske kort, da vi have haft det fremme her før. Det er, saa vidt jeg hukker, ordret hvad der blev vedtaget her i Tinget i Samlingen 1888—89. Det gaar ud paa, at Udgifter, som Kommunen har haft i Anledning af Lægehjælp, Lægemedler, Indlæggelse paa Sygehus og Begravelse, fremtidig ikke skulle betragtes som Fattighjælp og ikke medføre de Følger, der flyde af at nyde Fattighjælp. Vi have foreslaaet det indsat ordret, som Tinget har vedtaget det i sin Tid, idet vi gaa ud fra, at Tinget ogsaa nu vil give sin Tilslutning til denne nye Bestemmelse. Man vil maaste